

Príbeh mladých Dúbravčanov, ktorých vietor zavial do sveta

Mexické dobrodružstvo

Toto je obyčajný príbeh o obyčajnom chlapcovi z Dúbravky. Samko Kováč tu vyrastal pred tridsiatimi rokmi, keď sa nová Dúbravka končila jedným vysokým panelákom obkoleseným lúkami a lesmi. Matka, pôvodne novinárka, pôsobila neskôr v diplomacii, otec, talentovaný hudobník – obaja svetobežníci. Aj Samko sedel po prvýkrát v lietadle už ako päťročný škôlkar na trase Bratislava – Bagdad.

Manželka Kováčovci na brehu Tichého oceána.

Učiteľky zo Základnej školy na Batkovej ulici si všimli, že mu ľahko ide matematika, tak mu odporúčali, aby prestúpil na prvé matematické gymnázium na Grösslingovej. Tam zmaturoval a pokračoval na Ekonomickej univerzite so zameraním na zahraničný obchod. Spolu s červeným diplomom si po absolvovaní odnášal do života aj plynulú znalosť angličtiny, španielčiny a nemčiny. Prvá práca v manažmente spoločnosti Orange bola užitočná, ale otvorený svet ho priťahoval viac.

V tom čase sa už zoznámil s Tatianou Murčovou, ktorá bývala na „pomedzí“ Dúbravky a Karlovej Vsi. Aj ona je ekonómka a okrem iného si vyskúšala polročnú prácu v USA. Z prvého zárobku si kúpila fotoaparát a hneď podľahla čaru zachytávať prchavé okamihy života. Potom si spolu so Samkom obuli „túlavé topánky“ a cestovali najskôr po Európe a ďalej do exotických destinácií od Thajska po Mexiko.

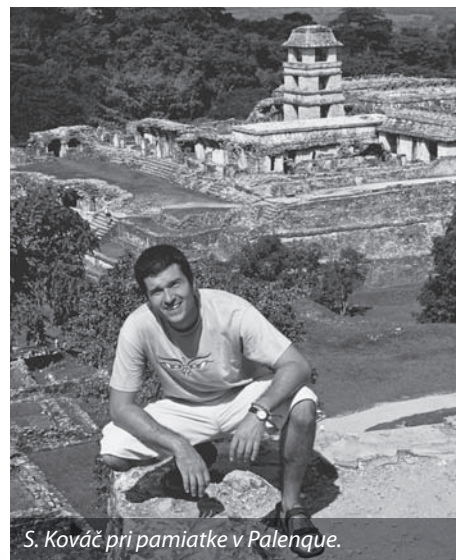
Magické Mexiko im učarovalo. Rok si vyskúšali tam žiť a pracovať. Všetko bolo iné. Pálivé slnko a dažďové monzúny, ostré jedlá, rozmanitosť kultúry, krajiny, zvykov a najmä ľudí. Pohodoví, milí Mexičania sú v našom európskom ponímaní často nedochvilní, nespoľahliví. Ale na to sa dá zvyknúť. Dokonca v dnešnom bláznivom životnom tempe ľudia z celého sveta platia tisíce za to, aby si aspoň krátko vychutnali atmosféru relaxu. Tak vznikla myšlienka založiť si tam vlastnú cestovnú agentúru. Bolo odvážne, možno až riskantné, urobiť tento krok tisíce míľ od domoviny.

Ako sa im darí? Orientujú sa na špecializovaných klientov, slovenských podnikateľov, športovcov, umelcov, ľudí zo showbiznisu a turistov, ktorí vyhľadávajú originálne miesta a zážitky. Samuel má už stálu rubriku v mexic-

kých novinách, blog na internete. Venuje sa aj mladým Mexičanom, ktorí sa chcú zdokonaľiť v práci s počítačmi. Tatiana uverejňuje fotografie z čarovného Mexika a celej Latinskej Ameriky na svojej internetovej stránke a v odborných časopisoch pre cestovný ruch.

V turistickej sezóne obaja sprevádzajú skupiny a jednotlivcov po vybraných trasách. Svoje pôsobenie už rozšírili na Guatemalu, Kostariku, Kubu, Belize. Určite to nie je ľahké. Veď len samotné stomiliónové Mexiko je rozľahlé. V hlavnom meste Ciudad de Mexico žije asi dvadsaťpäť miliónov obyvateľov! Neuveriteľná je najmä rozmanitosť. Podnebie je veľmi rôznorodé. Závisí od polohy a nadmorskej výšky jednotlivých oblastí. Je tu sucho aj púšte, horúco aj dažde, najmä od mája do októbra. V niektorých oblastiach v noci dokonca mrzne a vrcholky hôr pokrýva sneh. Možno sa zatúlať do pralesa alebo prejsť tisíce kilometrov nádherných pláží. Mexiko obmývajú dva oceány, zálivy a má nádherné vnútrozemské jazerá. Na najväčšie z nich, jazero Chapala, majú výhľad zo svojho domu aj naši mladí Slováci. Žijú v distrikte Jalisco, v jednej z federatívnych republík.

Pred rokom, v decembri, na východnom výbežku krajiny, v Yucatáne, v meste Cancún sa zosobášili. Bolo tridsaťjeden stupňov Celzia (vraj najlepšie počasie). Dvaja Dúbravčania v bývalej ríši Mayov. Predstavme si biely koberec posypaný lupienkami kvetov na pláži – Playa del Carmen – s výhľadom na Mexický záliv. Nevesta v dlhých bielych šatách, ženích v obradnej mexickej košeli si povedali: Áno po španielsky aj po slovensky. Pri kamennom stole, mayskej obradnej replike. Prišli príbuzní aj priatelia zo štyroch kontinentov, podaktorí až z Juhoafrickej republiky.

S. Kováč pri pamiatke v Palenque.

Taký je náš globalizovaný svet. Ale úprimne, nie je to žiadna mexická telenovela. Len z jedného dúbravského paneláku odišli do cudziny mladí, pravdupovediac tí najšikovnejší. Zostali tu ich starnúci rodičia.

Ako môžete udržiavať rodinný krb, keď sú vaše deti vzdialené trinásť hodín letu a prídu raz za dva – tri roky? Aj tieto návštevy sú hektické. Strácajú sa vzácne momenty, poroz-

T. Kováčová pred Chichén Itzá.

právať sa o jednoduchých veciach všedného dňa. Objať si syna alebo dcéru, povedať im, čo vás trápi, ako je vám smutno, ako si v tichu poplačete. Najmä na sviatky a počas Vianoc. Ľudia vám dokonca závidia, že máte úspešné deti, ktoré sa uplatnili v tvrdej konkurencii v zahraničí. Áno, máte maily aj Skype, ale to nikdy nenahradí osobný kontakt, rodičovský dotyk, úsmev. Cez internet si deti ani vnúcatá nevystískate. Ste ochudobnení o každodenné radosti v tomto odcudzenom svete.

Jednoduchý príbeh z Dúbravky je v podstate všeobecne platný. Mladí ľudia odkazujú: cestujte, poznávajte, reprezentujte svoju krajinu. Po návrate domov ju obohatíte. Človek, ktorý sa neotvorí svetu, je ako kniha, v ktorej stále čítate len jednu kapitolu.

Ale zároveň nezabudnite na svoje korene. Ste ako slovanská košatá lipa, korene sú hlboko v domovine a potom rastiete, aby ste priniesli zdravé plody.

Livia Mokrá

Foto: archív S. K.